

בבית המשפט העליון

רעצ"א 81262-05-26

כבוד השופט יחיאל כשר

לפני:

עדנה קרנבל מיזמי תקשורת LLC
באמצעות מר יהונתן קאפח

המערערת:

נגד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2. מפעילי האתרים המפורטים בנספח א'
3. חברות בעלות רישיון מיוחד למתן שירותי גישה לאינטרנט כמפורט בנספח ב' לבקשה
4. חברות בעלות רישיון מיוחד למתן שירותי גישה לאינטרנט כמפורט בנספח ג' לבקשה
5. חברות בעלות רישיון למתן שירותי רדיו טלפון נייד בשיטה התאית
6. חברות בעלות רישיון אחוד המספקות גישה לאינטרנט

ערעור על החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו
(השופט ש' מלמד), מיום 20.5.2026, ב-בצ"א 20785-08-21
וב-בצ"א 28042-11-22.

מר יהונתן קאפח

בשם המערערת:

החלטה

ההליך שלפניי הוגש כערעור על שתי החלטות של בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו (השופט ש' מלמד), מיום 20.5.2026, ב-בצ"א 20785-08-21 וב-בצ"א 28042-11-22, במסגרתן הורה בית המשפט, בעיקרו של דבר, כי על המערער להפקיד ערובה בסך של 2,500 ש"ח בטרם ייקבע כל אחד מהתיקים לדיון.

רקע הדברים

1. ביום 20.5.2026 הגיש יהונתן קפאח (להלן: מר קפאח) בקשות לביטול צו חסימת אתר בהליכים בצ"א 20785-08-22 ו-בצ"א 28042-11-22, במסגרתן ביקש כי בית המשפט יתיר לו לעיין בתיק ויבטל את צו חסימת האתר שניתן בתיק. יצוין כי מר קפאח כלל אינו צד להליכים אלו, וכי בבקשתו ציין כי הוא נפגע מההחלטה בדבר צו חסימת האתר שכן הוא מעוניין לצרוך את התכנים שבאתר שהינו אתר פופולרי, וכי לאחר שנחסם

אתר האינטרנט "עדנה קרנבל", שהוא בעל זכויות היוצרים בתכניו, הוא נרתם למשימה של מחאה נגד מה שמכונה על ידו הצנזורה באינטרנט.

ביום 20.5.2026 ניתנו החלטות בתיקים הנ"ל, במסגרתן הורה בית המשפט המחוזי (השופט ש' מלמד) כי על מר קפאח לציין באיזה אתר פופולרי מדובר, וכי מר קפאח לא התייצב לשני דיונים שנקבעו בבקשות שהגיש, ומשכך ככל שהוא מבקש כי התיק ייקבע לדיון עליו להפקיד סך של 2,500 ש"ח.

להשלמת התמונה יצוין כי מר קפאח הגיש בקשות דומות ב-163 הליכים נוספים מסוג "בצ"א" (בקשה לצו אינטרנט).

2. על ההחלטות דלעיל הוגש ההליך דנן. בכתב הטענות מופיע כי המערערת הינה "עדנה קרנבל מיזמי תקשורת LLC באמצעות יו"ר יהונתן קפאח", ואילו ברישום בתיק "נט המשפט" מופיע כי הגורם המערער הינו מר קפאח. לשם הנוחות אכנה להלן את מגיש ההליך: המערערת.

בהליך דנן טענה המערערת כי הינה מפעילה אתר אינטרנט בשם "עדנה קרנבל", אשר חסום לצפייה בישראל מיום 1.4.2024, אלא שעד היום לא קיבלה המערערת הודעה מכוח איזה חוק האתר נחסם, ובמסגרת איזה תיק בית משפט ניתנה החלטה המורה על חסימתו. עוד נטען כי בהליך ערעורי קודם, הורה בית משפט זה (השופט ע' גרוסקופף) כי על המשיבה להודיע למערערת מהו מספר התיק שבו ניתנה ההחלטה על חסימת האתר, וכי אותו הליך יהיה האכסניה לבירור טענותיה של המערערת. בעקבות כך, הודיעה המשיבה כי תיק בית המשפט האמור הוא תיק המתנהל בבית משפט השלום בפני השופטת צ' גז, מסוג "פ"ר". אלא שלטענת המערערת תיק זה נפתח בחודש אוקטובר 2024 – קרי, כחצי שנה לאחר המועד בו נחסם האתר. עוד טוענת המערערת כי בקשתה לעיין באותו התיק תויקה בתיק חדש, שבמסגרתו הורה בית המשפט (השופטת צ' גז) למר קפאח להתייצב לדיון בפניו. בהקשר זה, הוסיפה המערערת (בפסקה 4 לערעורה) כי בטרם מונתה לשופטת, ניהלה השופטת צ' גז, כפרקליטה, תיקים מסוג זה, וכי: "בגללה כמעט וננתקו היחסים הדיפלומטיים עם אזרבייג'ן. בסופו של דבר כפרקליטה, ציפי גז, התקפלה, וביטלה את האישומים השקרניים שהמציאה ללא בדל של ראיות".

לטענת המערערת הדיון שהתקיים בפני השופטת צ' גז בתיק "פ"ר" האמור נערך כשתי דקות בלבד, ולאחר מכן הורתה השופטת צ' גז על סגירת התיק. על כן, ברי כי ההליך בפני השופטת צ' גז אינו האכסניה המתאימה לטענות המערערת בדבר חסימת האתר אותו היא מפעילה. בנסיבות אלה, לטענת המערערת, לא נותרה לה ברירה אלא

להגיש בקשות עיון ובקשות להסרת חסימת אתר האינטרנט בכל 165 התיקים מסוג "בצ"א שהגישה המשיבה, וכך לאתר את ההליך שבו הורה בית המשפט על חסימת אתר האינטרנט אותו מפעילה המערערת. עם זאת, לטענת המערערת, בית המשפט המחוזי (השופט ש' מלמד) אינו מוכן להמשיך בבירור בקשותיה ועל כן הורה, בשניים מתוך ההליכים האמורים, כי על המערערת להפקיד ערובה בסך של 2,500 ש"ח בטרם ייקבע כל אחד מהתיקים לדיון.

לשיטתה של המערערת, שגה בית המשפט המחוזי בהתנאת "המשך בירור ההליך" בהפקדת ערובה. זאת, בין היתר, בהתחשב בכך שהמערערת לא ביקשה כי יתקיים דיון בהליך, וממילא אם דיון כאמור יתקיים הוא יתקיים במעמד המשיבה בלבד. לטענתה של המערערת אין מקום להתנות בהפקדת ערובה את מימוש זכותה של המערערת לבקש "עיון מחדש" בהחלטות שניתנו במעמד צד אחד. עוד נטען כי שגה בית המשפט המחוזי משנתן החלטה על הפקדה רק בשניים מתוך 165 התיקים בהם הוגשו בקשות לעיון והסרת חסימה, וכי היה מקום ליתן החלטה, כלשהי, בכלל הבקשות. לבסוף ציינה המערערת כי "טעה כב' השופט מלמד בדרישתו להפקדת 2,500 ש"ח לקיום דיון, שכן הוא היה צריך לפסול עצמו בשל היותו מוטה למען הפרקליטות ממש כמו ציפי בערכאה שמתחתיו".

3. בהחלטתי מיום 29.5.2026 הוריתי למערערת להגיש הודעה במסגרת תתייחס לשאלות הבאות: "מה להשקפתה הינו הבסיס החוקי המקנה לה ערעור בזכות על החלטותיו של בית משפט קמא?" ו-"מדוע לא ימחק סעיף 4 מהודעת הערעור, בהיותו בלתי רלבנטי, קנטרני, משתלח ומפריע לדיון ענייני, תוך חיוב בהוצאות מתאימות?".

4. בעקבות כך, ביום 22.6.2026, הגישה המערערת את התייחסותה לשאלות הנ"ל. אשר לבסיס החוקי המקנה לה ערעור בזכות, ציינה המערערת כי בהתאם לסעיף 9 לחוק סמכויות לשם מניעת ביצוע עבירות באמצעות אתר אינטרנט, התשע"ז-2017 (להלן: חוק מניעת עבירות באינטרנט או החוק), יש זכות עמידה למי שרואה עצמו נפגע מצו שניתן בהתאם לחוק מניעת עבירות באינטרנט, וכי הינה רואה עצמה נפגעת מההחלטות שניתנו בתיקים השונים. עוד ציינה המערערת כי אמנם בחוק מניעת עבירות באינטרנט זכות הערעור ניתנה על החלטת שופט שלא להסיר את החסימה, אלא שלשיטתה דרישה להפקדת ערובה שאין לה כל בסיס בחוק, כמוה כהחלטה סופית אשר ניתן לערער עליה בזכות. בהקשר זה טענה המבקשת כי ספק אם בכלל מוסמך היה בית משפט קמא להורות על הטלת ערובה בהליך זה.

אשר למחיקת סעיף 4 להודעת הערעור, הבהירה המערערת כי "לא נסוג מדברנו על השופטת הזו, שכן כל מה שכתוב עליה הוא לא קנטרני, ולא מפריע לדיון, שכן היא זו הקנטרנית שמפריעה לדיון". המערערת הוסיפה כי "הראינו לשופטת צ' גז שהיא כפרקליטה הגישו אישומי סרק" וכי "השופטת היתה מוטה". בהקשר זה ציינה המערערת כי השופטת צ' גז תייקה את בקשתה של המערערת בתיק חדש ולא בתיק שבו נמסר על ידי הפרקליטות כי ניתנה ההחלטה בדבר חסימת האתר של המערער. כמו כן, לטענת המערערת, שופטת בית משפט שלום כלל אינה מוסמכת לדון בענייני חסימת אתר אינטרנט.

דיון והכרעה

5. דין ההליך דנן להידחות על הסף, בהעדר אפשרות בדין להגשת ערעור על ההחלטות נושא ההליך דנן. אפרט.

ענייננו בערעור על החלטה שניתנה בהליך לפי חוק מניעת עבירות באינטרנט, אשר מעניק למדינה סמכויות לחסימה של אתרי אינטרנט אשר מהן מבוצעות עבירות. סמכויות אלה כוללות צו להגבלת גישה לאתר אינטרנט, צו להגבלת איתור אתר האינטרנט, וצו להסרת אתר האינטרנט מהשרת כאשר השרת נמצא בישראל או בשליטת אדם הנמצא בישראל או תאגיד הרשום בישראל (סעיפים 1-4 לחוק). בהתאם לחוק, בית המשפט רשאי לתת צו כאמור בהתקיים אחת מהנסיבות האמורות: הגבלת הגישה לאתר האינטרנט חיונית למניעת המשך ביצוע העבירה, באמצעות פעילות האתר; הגבלת הגישה לאתר האינטרנט חיונית למניעת היחשפות של המשתמש בישראל לפעילות אשר לו הייתה נעשית בישראל הייתה עבירה, ולפעילות האתר יש זיקה לישראל; אתר האינטרנט הוא של ארגון טרור והגבלת הגישה חיונית למניעת המשך הפעילות באמצעות האתר (סעיף 2(א) לחוק). עוד נקבע בחוק כי על בית המשפט לשקול בעת מתן הצו את מידת הפגיעה בציבור כתוצאה מהמשך פעילות האתר; מידת הפגיעה בגישה של הציבור למידע באינטרנט והסיכון לפגיעה בתוכן שאינו קשור לביצוע העבירה; מידת הפגיעה בספקי גישה לאינטרנט; ומידת הפגיעה בפרטיות של משתמשי האינטרנט (סעיף 5 לחוק; וראו ע"א 5739/18 מפעילי האתר www.oligarchescorts.com מדינת ישראל, פסקאות 24-25 (15.10.2018)).

6. אשר לסדרי הדין בהליך לפי חוק מניעת עבירות באינטרנט, בסעיף 8 לחוק קבועות הוראות שונות, ובסעיף 16(3) לחוק נקבע כי שר המשפטים רשאי, באישור הוועדה לביטחון לאומי של הכנסת, להתקין תקנות בכל עניין הנוגע לביצוע החוק ובכלל זאת בעניין "סדרי הדיון בבקשה או בערעור לפי חוק זה", אלא שתקנות כאמור לא הותקנו.

בהמשך לאמור, סעיף 11 לחוק, שכותרתו "ערעור על החלטת בית משפט", מסדיר את אפשרות הערעור בהליך לפי החוק, כדלקמן:

"תובע, מי שהיה צד להליך למתן צו לפי חוק זה וכל הרואה את עצמו נפגע ממתן הצו רשאים לערער על החלטת בית המשפט בתוך 30 ימים ממועד מתן ההחלטה, לפני בית משפט שלערעור אשר ידון בערעור בשופט אחד, שיהיה מוסמך לבטלו או לשנות תנאים בו."

להשקפתי, בהתאם לסעיף זה, קמה זכות ערעור רק על החלטה בעניין מתן צו לפי חוק מניעת עבירות באינטרנט (בין על החלטה הדוחה בקשה למתן צו ובין על החלטה המקבלת בקשה למתן צו), ולא על החלטות דיוניות שניתנות במסגרת ההליך. פרשנות זו נתמכת במספר טעמים: ראשית, בהתאם להוראת סעיף זה, בית משפט שלערעור ידון בערעור בשופט אחד שיהיה מוסמך "לבטלו או לשנות תנאים בו". דומה כי ניתן ללמוד מהוראה זו כי הערעור הקבוע בסעיף זה הוא על החלטה לתת צו לפי החוק או לדחות בקשה למתן צו לפי החוק. שנית, הרשאים להגיש ערעור לפי סעיף זה הם תובע, מי שהיה צד להליך, וכל הרואה עצמו נפגע ממתן הצו. מתן זכות ערעור למי שרואה עצמו נפגע ממתן הצו, מתאימה רק באשר להחלטות שעניינן מתן צו בהתאם לחוק, ולא להחלטות דיוניות לאורך ההליך. שלישית, מלבד ההוראה בסעיף 11 לחוק, קבע המחוקק הוראה נוספת באשר לערעור על החלטה שלא להיעתר לבקשה בדבר אי-גילוי של החומר החסוי שעליו התבססה הבקשה למתן צו:

"החליט בית המשפט שלא להיעתר לבקשה בדבר אי-גילוי של החומר החסוי לפי סעיף קטן (א), רשאי תובע לערער על החלטת בית המשפט בעניין זה בתוך 15 ימים ממועד מתן ההחלטה, לפני בית משפט שלערעור אשר ידון בערעור בשופט אחד" (סעיף 10(ו) לחוק).

העובדה שהמחוקק ראה לנכון להסדיר בסעיף נפרד את האפשרות לערער על החלטה שלא להיעתר לבקשה בדבר אי-גילוי החומר החסוי, מלמדת כי החלטות מסוג זה אינן באות בגדר החלטות הניתנות לערעור לפי סעיף 11 לחוק. כלומר, סעיף 11 לחוק אינו מקנה זכות ערעור על כלל החלטות בהליך אלא רק על החלטות מסוג מסוים – החלטה לדחות או לקבל בקשה למתן צו לפי חוק זה – ואילו על שאר סוגי ההחלטות לא ניתן להגיש ערעור, למעט החלטה הבאה בגדר סעיף 10(ו).

7. בהמשך לכך יצוין כי אף המערערת אינה סבורה אחרת, אלא שלשיטתה דרישה להפקדת ערובה הינה בעלת השפעה על המשך ההליך כך שכמוה כהחלטה סופית אשר

ניתן לערער עליה בזכות. אין בידי לקבל טענה זו. כפי שנקבע לא אחת בפסיקתו של בית משפט זה, בהעדר הוראה חוק מפורשת המסדירה את אפשרות הערעור, הרי שלא ניתן לערער על החלטה של בית המשפט:

"זכות הערעור אינה נמנית עם זכויות היסוד המוכרות במשפטנו, אשר יונקות את חיותן וקיומן מתפיסות היסוד המשפטיות המקובלות, שהן חלק מהותי מן המשפט החל אצלנו [...] כדי להקים זכות זו דרושה הוראה של החוק החרות, ובהעדרה של הוראת חוק, אין הזכות קיימת" (בג"ץ 87/85 ארג'וב נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, פ"ד מב(1) 353, 362 (1988); וראו גם: בש"פ 2708/95 שפיגל נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 221, 232 (1995); בג"ץ 5456/20 שיליאן נ' בית הדין הצבאי לערעורים, פסקה 7 (15.9.2020); ע"פ 4694/20 לייפר נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 28 לפסק דינו של השופט י' עמית (2.9.2020)).

על כן, אף מבלי להידרש לשאלת סמכותו של בית המשפט המחוזי להתנות את המשך הדיון בתיק בהפקדת 2,500 ש"ח, ואף אם אניח לטובתה של המערערת כי אכן להחלטות נושא הערעור דנן השפעה על המשך ההליך הדומה להחלטה סופית בהליך, הרי שאין בכך כדי להקנות אפשרות לערער על החלטות אלו. בהעדר הוראה בחוק המסדירה אפשרות לערער על החלטות אלה (כפי שגם המערערת סבורה), הרי שדין הערעור להידחות על הסף.

8. במאמר מוסגר אוסיף כי מצב שבו לא ניתן לערער על החלטת ביניים אינו מצב ייחודי להליכים לפי חוק מניעת עבירות באינטרנט. כך, בהליך הפלילי נקודת המוצא היא כי לא ניתן להגיש ערעור על החלטות ביניים שלא במסגרת ערעור על בסוף ההליך, והחריגים לכך הינם מקרים בודדים וכאשר ישנה הוראת חוק מפורשת המאפשרת זאת (ע"פ 3996/15 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 18 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-אדון, וההפניות שם (10.11.2015)). כלל זה "יושם פעמים רבות בפסיקה, לרבות על סוגי החלטות שלהן משמעות דרמטית מבחינת אופן ניהול ההליך" (דנ"פ 6453/22 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 וההפניות שם (9.1.2023)). בהקשר זה יצוין כי אך לאחרונה (בהליך שהמערערת הייתה צד לו) עמד בית משפט זה על כך כי הליך לפי חוק מניעת עבירות באינטרנט הינו "הליך ייחודי שסיווגו אינו מלאכה פשוטה. מחד גיסא הוא אינו עוטה לבוש מובהק של ערעור מתחום מסוים – אזרחי, פלילי או מינהלי; אך מאידך גיסא, הוא בעל מאפיינים שניתן לייחס לכל אחד מהתחומים האמורים" (ער"פ 65387-09-25 קפאח בעל האתר עדנה קרנבל נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (20.1.2026)). עוד נקבע כי לעניין תשלום אגרה והפקדת ערובה יש לסווג את ההליך כהליך פלילי (שם, פסקאות 5-13). על כן, אין

לתמוה כי ההסדר הקבוע בחוק זה דומה במהותו להסדר הקבוע בהליך הפלילי – ככלל ניתן להגיש ערעור על החלטה סופית, אך לא על החלטות ביניים, וזאת למעט החלטות חריגות (בעניינו, בהתאם לקבוע בסעיף 19(ו) לחוק, ניתן לערער על החלטה שלא להיעתר לבקשה בדבר אי-גילוי של חומר חסוי).

9. בטרם סיום מצאתי לנכון להידרש לאופן ניסוח כתב הטענות על ידי המערערת. כפי שפירטתי לעיל (ראו פסקה 2), המערערת כללה בכתב הערעור הערות משתלחות וקנטרניות באשר לשופטת צ' גז. כפי שצוין לעיל, בהחלטתי מיום 29.5.2026 הוריתי למערערת להבהיר "מדוע לא ימחק סעיף 4 מהודעת הערעור, בהיותו בלתי רלבנטי, קנטרני, משתלח ומפריע לדיון ענייני, תוך חיוב בהוצאות מתאימות". בעקבות כך, בהודעה מטעמה, הבהירה המערערת כי "לא נסוג מדברנו על השופטת הזו" והוסיפה הערות קנטרניות נוספות (ראו פסקה 4 לעיל).

סבורני כי בכתבי בי-הדין שהגישה המערערת לבית משפט זה, נכללו טענות קנטרניות ומשתלחות, המפריעות לדיון ענייני ושמקומן לא יכירן בכתבי בי-דין המוגשים לערכאה שיפוטית. למערערת ניתנה הזדמנות למחוק את הסעיף הרלוונטי מהודעת הערעור שהגישה, והיא הודיעה כי הינה מסרבת לעשות כן. במצב דברים זה סבורני כי אין מנוס מלהשית על המערערת הוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 3,000 ש"ח. אציין בהקשר זה כי לעניין הטלת הוצאות כאמור איני נדרש לשאלת סיווגו של ההליך שכן לבית משפט זה מוקנית סמכות לחייב בהוצאות ללא תלות בסיווגו של ההליך (ראו: ע"פ 8481/21 כהן נ' מדינת ישראל, פסקאות 13-15 לחוות דעתו של השופט נ' סולברג (בדעת מיעוט אך לא לעניין זה) וההפניות שם (11.9.2022); בש"פ 886/14 ארבל נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (27.3.2014); ע"פ 5032/13 טל נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (2.8.2013); ע"פ 9252/12 אדמוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (23.12.2012)).

10. סוף דבר: דין הערעור להידחות על הסף מהטעם שהובהר לעיל. המערערת תישא בהוצאות בסך 3,000 ש"ח לאוצר המדינה.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשפ"ו (13 יולי 2026).

יחיאל כשר
שופט

הערתו החלפה